

Rucs?

Anton Marc Caparó Pujol, director de “Lo Floc”

En el territori marroquí proper a la frontera amb Algèria és freqüent, com en qualsevol zona fronterera, el contraban de tot tipus de productes i materials que tinguin un cost diferenciat als dos països que separa la línia. El gasoil, força més barat a Algèria –i de menys qualitat– és un objecte especial d’aquest contraban. Els marroquins establerts a la zona –d’ètnia amazig o berber, amb llengua pròpia i de vida nòmada fins no fa gaires dècades– el trafiquen per al seu ús personal o per a la revenda. Hi ha moltes històries sobre aquest tipus de contraban. Des de cotxes potents a gran velocitat que no s’aturen davant de res... fins al contraban amb rucs. Aquest últim cas és una mostra de com l’enginy és capaç d’aguditzar-se quan la vida no és fàcil i complaent.

És una història sensacional; un contrabandista de gasoil entra a Algèria amb tres rucs carregats amb garrafes buides. Va a un punt de venda, legal o no, omple les garrafes i les carrega ben lligades als lloms dels rucs. Quan tot és llest... arri, arri! I els rucs enfilen el camí de retorn... aquest cop sols. El contrabandista torna al Marroc recollit amb el cotxe d’un germà o cunyat. Si els aturen a la frontera, res a declarar. Els rucs tornen solets i carregats amb el gasoil

algerià fins a la casa del seu amo. Si els aturen a la frontera, no sé quina cara deuen fer els policies, m’agradaria veure-ho; tres rucs carregats de gasoil caminant sense ningú amb nom, cognom i passaport. Es queden amb el gasoil i deixen que tornin de buit? Els detenen? L’estratagema funciona, asseguren. I té un truc: al fer el trajecte d’anada, els rucs van en dejú. Al tornar, afamats i amb els lloms corbats pel gasoil, només pensen a tornar a casa i amorrar-se a la menjadora; llavors

“Caldrà veure si, finalment, es convoca un referèndum d’autodeterminació, i quin n’és el resultat”

es donen molta a tornar, trescant de valent i cagant-se en la mare del seu amo. I el contrabandista a casa seva, amb la dona. Quan els rucs arriben, bramen de valent i els obren l’estable amb el més que guanyat sopar. La vida al Marroc és dura, també per als rucs.

Catalunya fou terra de frontera, també, però d’això en fa molts anys. Encara queden algunes capelles o ermites dedicades a Sant Miquel, un dels tres arcàngels, amb la seva

armadura resplendent i la llarga espasa, llesta per occir el dimoni o els infidels de l’altra banda de la frontera. Un sant guerrer que tenia molta advocació en els límits del regnes cristians amb els califats musulmans, on els xocs armats, les escaramusses i els saquejos eren el pa de cada dia. Però de Sant Miquel pocs se’n recorden o s’hi identifiquen; avui es pot veure més com una certa quantitat de vehicles porten l’enganxina del ruc català... amb aquest sí que s’hi identifiquen molts! El ruc com a símbol d’una gent callada, treballadora i que, per no perdre el costum, rep com a paga de tant en tant algunes garrotades; siguin sentències de tribunals juràssics o invectives de polítics pleistocènics.

Però els temps canvien –qui ho havia de dir– i molts es preguntaven el passat 11 de setembre a Barcelona –dos milions segons l’ANC, 600.000 segons la Delegación del Gobierno– si no ens aniria millor tornar a traçar fronteres. Caldrà veure si, finalment, es convoca un referèndum d’autodeterminació, i quin n’és el resultat. Mentrestant, però, no puc deixar de pensar en lo molt que ens assemblem als rucs que traginen gasoil, en dejú, per un altre que s’està tan tranquil·lament a casa. Fins quan? »